

Sygn. akt **IX Ns 1138/14**

POSTANOWIENIE

Dnia 09 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku IX Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Sawko

Protokolant: Tomasz Bajek

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2016 roku

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. G.**

z udziałem (...) **S.A. w K.**

o ustanowienie służebności przesyłu

postanawia:

1. ustanowić na rzecz (...) **S.A. w K.** służebność przesyłu na nieruchomości położonej w miejscowości S., gmina S., oznaczonej jako działka nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Słupsku prowadzi księgę wieczystą nr (...), polegającą na nieograniczonym w czasie prawie do korzystania z wymienionej nieruchomości w zakresie dostępu do znajdujących się na niej urządzeń przesyłowych w postaci linii energetycznej napowietrznej wysokiego napięcia 400 kV oraz słupa energetycznego kratowego, w tym na prawie do przechodu i przejazdu przez nieruchomość celem eksploatacji, dokonywania przeglądów, kontroli, modernizacji i czynności konserwacyjnych linii elektroenergetycznej, usuwania awarii, przełączania linii, podłączania odbiorców, zgodnie z jej gospodarczym przeznaczeniem;
2. zasądzić na rzecz **J. G.** od (...) **S.A. w K.** kwotę 24.650 zł (dwadzieścia cztery tysiące sześćset pięćdziesiąt) złotych tytułem jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu;
3. zasądzić na rzecz **J. G.** od (...) **S.A. w K.** kwotę 1. 297 zł (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt **IX Ns 1138/14**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. G. wniósł o ustanowienie służebności przesyłu obciążającej stanowiącą jego własność nieruchomość położoną w S., składającą się z działki gruntu oznaczonej numerem ewidencyjnym (...), dla której Sąd Rejonowy w Słupsku prowadzi księgę wieczystą numer (...), polegającą na prawie korzystania z nieruchomości obciążonej poprzez utrzymanie, konserwację, naprawę i eksploatację znajdujących się na niej urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność uczestnika postępowania (...) **S.A. w K.** oraz wejście i wjazd na nieruchomość obciążoną w każdej chwili w okresie trwania służebności, w celu wykonania niezbędnych robót związanych z utrzymaniem, konserwacją, naprawą i eksploatacją znajdujących się na niej urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność przedsiębiorcy.

W uzasadnieniu wniosku wnioskodawca podniósł, iż na przedmiotowej nieruchomości znajdują się elementy infrastruktury elektroenergetycznej stanowiące własność uczestnika postępowania w postaci napowietrznej linii elektroenergetycznej wysokiego napięcia 400 kV.

Uczestnik postępowania (...) S.A. w K. wniósł o oddalenie wniosku i zasądzenie od wnioskodawcy na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Nie kwestionując faktu posadowienia na nieruchomości wnioskodawcy urządzeń elektroenergetycznych w postaci linii wysokiego napięcia 400 kV, uczestnik postępowania podniósł zarzut zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu przez swojego poprzednika prawnego.

Podnosił, że linia elektroenergetyczna wysokiego napięcia 400 kV położona na działce numer (...) w S. została wybudowana w 1977 roku.

Dalej uczestnik postępowania wywodził, że na podstawie obowiązującego w dacie objęcia w posiadanie w dobrej wierze (tj. co najmniej od dnia 31 grudnia 1977 roku) artykułu 172 § 1 oraz art. 292 kodeksu cywilnego w brzmieniu obowiązującym przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy kodeks cywilny (Dz.U. z 1990, nr 55, poz. 321) domaga się uwzględnienia zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu z dniem 01 stycznia 1988 roku.

Jednocześnie powołał się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 02 września 1993 roku sygn. akt II CRN 89/93 wskazując, że do przypadków zasiedzenia, które nastąpiło przed wejściem w życie ustawy nowelizującej (1 października 1990 r.) będą miały zastosowanie 10-letnie i 20-letnie okresy posiadania, przewidziane w art. 172 kc w brzmieniu obowiązującym przed tą datą.

Powołując się na dobrą wiarę swojego poprzednika prawnego jako posiadacza służebności podnosił, że wynikała ona z przekonania o służącym mu prawie do korzystania z urządzeń elektroenergetycznych posadowionych na nieruchomości uczestnika postępowania. W konsekwencji, dobra wiara poprzednika prawnego wnioskodawcy wynikała również z usprawiedliwionego przekonania, że przysługuje mu jako państwowej jednostce organizacyjnej prawo do posadowienia urządzeń na nieruchomości będącej aktualnie przedmiotem własności wnioskodawcy.

Działania takiego zdaniem uczestnika postępowania nie można więc zakwalifikować jako dokonanego bez tytułu prawnego, co miałyby prowadzić do uznania złej wiary poprzednika prawnego uczestnika postępowania.

Odnosząc się do treści powyższego zarzutu wnioskodawca **J. G.** wywodził, że uczestnik postępowania nie udowodnił, iż jest właścicielem urządzeń elektroenergetycznych wskazanych we wniosku, jak również posiadaczem służebności. Dowodu na tę okoliczność nie mogą stanowić niewiarygodne kserokopie dokumentów przedłożonych przez uczestnika postępowania.

Nie sposób też ustalić, jakie okresy zdaniem uczestnika postępowania przesądzą o nabyciu przez jego poprzednika prawnego służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu w sytuacji, gdy nie zostały w żaden sposób udowodnione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. G. jest właścicielem nieruchomości położonej w S. Gmina S., oznaczonej jako działka gruntu niezabudowana numer 563 o powierzchni 2,6413 ha, stanowiąca grunty orne, dla której Sąd Rejonowy w Słupsku prowadzi księgę wieczystą KW nr (...).

Przez działkę nr (...) przebiega napowietrzna linia elektroenergetyczna wysokiego napięcia 400 kV, której całkowita długość wynosi 80 m, a linia ta stanowi własność uczestnika postępowania (...) w K..

(bezsporne)

W ewidencji gruntów przedmiotowa działka składa się z gruntów ornych klasy IV a o powierzchni 1,5007 ha, gruntów ornych klasy VI o powierzchni 1,084 ha oraz rowów o powierzchni 0,0322 ha. Teren, na którym działka jest położona, posiada miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla terenu w części obrębów B.-S., zatwierdzony uchwałą nr XXXVI/389/2014 Rady Gminy S. z dnia 25 marca 2014 roku. Przeznaczenie terenu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego działki nr (...) jest następujące: 01R – tereny rolnicze o powierzchni ok. 2,2374 ha, przez które przebiega linia elektroenergetyczna 400kV, 03MU – tereny zabudowy mieszkaniowo-usługowej o powierzchni 0,4039 ha.

Wysokość wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu na przedmiotowej nieruchomości położonej w S. winna wynieść 24.650 złotych.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego rzeczoznawcy majątkowego A. D. – koperta k. 201 a, ustna opinia biegłego sądowego rzeczoznawcy majątkowego A. D. złożona na rozprawie w dniu 08 stycznia 2016 roku – nagranie: 00:05:14)

Sąd zważył:

Instytucja służebności przesyłu została wprowadzona do systemu prawa cywilnego w dniu 3 sierpnia 2008r. ustawą z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 116, poz. 731). Ustawodawca dopuszcza nabycie przez zasiedzenie służebności przesyłu (por. art. 305⁴ w zw. z art. 292 kc).

W okresie poprzedzającym ustawowe uregulowanie służebności przesyłu wyrażano w orzecznictwie oraz w części piśmiennictwa zgodny pogląd, dopuszczający nabycie przez zasiedzenie, na podstawie art. 292 kc, stosowanego w drodze analogii, służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa przesyłowego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, Biul. SN 2008, nr 10, s. 7, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2013 r. II CSK 626/12).

W myśl art. 292 kc służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio.

Termin „urządzenie” użyty w art. 292 kc oznacza wynik celowego działania ludzkiego uzewnętrzniony w postaci widocznych przedmiotów czy urządzeń wymagających do swego powstania pracy ludzkiej.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wykazał, iż przez przedmiotową nieruchomość przebiega element instalacji przesyłowej w postaci napowietrznej linii energetycznej wysokiego napięcia 400 kV.

Kwestią sporną między stronami pozostawały podnoszone przez uczestnika postępowania okoliczności związane ze zgłoszonym przez niego zarzutem zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, przez jego poprzednika prawnego.

Nie ulega wątpliwości, że uczestnik postępowania domagał się oddalenia wniosku z tej przyczyny, iż zdaniem jego nastąpiło zasiedzenie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu z dniem 01 stycznia 1988 roku. Jednocześnie uczestnik postępowania precyzując zgłoszony zarzut zasiedzenia utrzymywał, że jego poprzednik prawny nabył przedmiotową służebność gruntową z dniem 01 stycznia 1988 roku, to jest po upływie 10-letniego okresu jej posiadania jako posiadacz w dobrej wierze.

Zdaniem Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wykazał, że do wybudowania przedmiotowej linii elektroenergetycznej doszło w 1977 roku. Sąd za niewiarygodne w tym zakresie uznał niekompletne dokumenty przedstawione przez uczestnika postępowania, przy czym zdecydowana większość z nich została przedstawiona w kserokopiach, nie mających żadnego waloru dowodowego.

W szczególności zaznaczyć należy, że wnioskodawca co do zasady zakwestionował wiarygodność wszystkich złożonych przez uczestnika postępowania dokumentów, zmierzających do wykazania zasadności zgłoszonego zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej, wobec czego to na uczestniku postępowania zgodnie z ogólną regułą dowodową wynikającą z treści art. 6 kc ciążył ciężar udowodnienia faktów, z których chciał wywieść korzystne dla siebie skutki prawne. Wskazać trzeba, iż wszystkie dokumenty mające potwierdzać następstwo prawne uczestnika postępowania w zakresie uprawnienia do dysponowania linią wysokiego napięcia usytuowaną na nieruchomości wnioskodawcy zostały złożone w niewiarygodnych odpisach, co zdaniem Sądu sprzeciwia się zaliczeniu ich w poczet materiału dowodowego.

Podkreślenia wymaga, iż w myśl art. 129 § 2 kpc zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

Skoro uczestnik postępowania, mimo podniesionego przez wnioskodawcę zarzutu dotyczącego braku uwierzytelnienia powołanych dokumentów, nie dokonał ich uwierzytelnienia, ani też nie przedłożył oryginałów dokumentów, Sąd nie miał podstaw, by oprzeć na nich jakiegokolwiek swe ustalenia.

Warte podkreślenia jest, że uczestnik postępowania w żadnym piśmie procesowym nie wskazał, iż dysponuje dokumentacją na okoliczność daty budowy przedmiotowej linii energetycznej oraz daty jej faktycznego podłączenia do eksploatacji.

Dowodu na powyższe okoliczności nie stanowią w szczególności uwierzytelnione dokumenty w postaci trzech decyzji administracyjnych z roku 1975 Naczelnika Gminy w K., Naczelnika Gminy w Ł. i Naczelnika Gminy G. w przedmiocie wydania zezwoleń na budowę linii energetycznej 400 kV (...) na terenie powołanych (...), które to decyzje zostały wydane na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości. Żadna z tych decyzji nie dotyczy bowiem działki numer (...) położonej w S., stanowiącej własność wnioskodawcy J. G..

(vide: decyzje -k. 175-177, 179-180, 182-193)

Powyższe dokumenty nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, skoro nie dotyczą nieruchomości stanowiącej własność J. G. lub jego poprzednika prawnego.

W tej sytuacji na marginesie tylko można zaznaczyć, że zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą wykonywanie uprawnień w zakresie wynikającym z decyzji wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (tekst jedn.: Dz.U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.), stanowiącej tytuł prawny do ich wykonywania, nie prowadzi do nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu.

(vide: uchwała składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego sygn. akt III CZP 87/13 z dnia 08 kwietnia 2014 roku).

Gdyby zatem taka decyzja została wydana w odniesieniu do nieruchomości wnioskodawcy, to uprawnienie do dysponowania tą nieruchomością w ograniczonym zakresie zarówno poprzednika prawnego uczestnika postępowania, jak i samego uczestnika postępowania znajdowałoby oparcie w stosunku o charakterze publicznoprawnym, wynikającym z powołanych przepisów. Tej okoliczności jednakże uczestnik postępowania nie udowodnił.

W tym kontekście ograniczenie prawa własności właściciela nieruchomości było możliwe jedynie na gruncie ustawy z dnia 12 marca 1958r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości oraz na podstawie ustawy z dnia 29 kwietnia 1985r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości. Uczestnik postępowania nie wykazał jednakże, by w niniejszej sprawie zachowane zostały wymogi przewidziane w tychże ustawach, w szczególności nie przedstawił

decyzji administracyjnej ani innych dokumentów mogących świadczyć o zachowaniu opisanej tam procedury wywłaszczeniowej.

Do nabycia w drodze zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu prowadzi nieprzerwane jej posiadanie przez okres 20 lat, chyba że uzyskanie posiadania nastąpiło w złej wierze. W takiej sytuacji okres posiadania wynosi lat 30 (por. art. 172 kc).

Jednocześnie w myśl art. 176 § 1 kc jeżeli podczas biegu zasiedzenia nastąpiło przeniesienie posiadania, obecny posiadacz może doliczyć do czasu, przez który sam posiada, czas posiadania swego poprzednika. jeżeli jednak poprzedni posiadacz uzyskał posiadanie nieruchomości w złej wierze, czas jego posiadania może być doliczony tylko wtedy, gdy łącznie z czasem posiadania obecnego posiadacza wynosi co najmniej lat trzydzieści.

Zgodnie z powszechnie przyjętą definicją dobrej wiary, można ją przypisać posiadaczowi tylko wówczas, gdy pozostaje on w usprawiedliwionym okolicznościami przekonaniu, że przysługuje mu prawo do władania rzeczą.

W realiach niniejszej sprawy nie wiadomo jednakże, na jaką datę należałoby oceniać istnienie dobrej bądź złej wiary posiadacza, albowiem uczestnik postępowania na tę okoliczność żadnego wiarygodnego materiału dowodowego nie przedstawił, w tym w szczególności odnośnie daty, od której można przyjąć istnienie i eksploatację urządzeń przesyłowych na przedmiotowym gruncie.

Nadto uczestnik postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika nie zaoferował żadnych dowodów w zakresie wcześniejszego statusu prawnego tejże działki oraz poprzedników prawnych jej aktualnych właścicieli. Można więc jedynie przypuszczać, że działka ta w dacie budowy linii elektroenergetycznej i następnie oddania jej do eksploatacji stanowiła przedmiot własności osoby fizycznej lub osób fizycznych.

Okoliczność niniejsza nie może mieć jednak istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro uczestnik postępowania nie wykazał dowodowo ani istnienia, ani eksploatacji urządzeń przesyłowych przez jego poprzedników prawnych od wskazywanej przez siebie daty 31 grudnia 1977 roku. Z tego też względu wcześniejszego statusu prawnego nieruchomości, która miałyby podlegać obciążeniu służebnością odpowiadającą w swej treści służebności przesyłu, Sąd nie rozważał.

Uczestnik postępowania nie przedstawił żadnego dowodu, który potwierdzałby, że jego poprzednik zawarł z ówczesnym właścicielem przedmiotowej nieruchomości umowę o ustanowienie służebności bądź że uzyskał decyzję administracyjną lub pozwolenie budowlane uprawniające go do przeprowadzenia inwestycji na przedmiotowej nieruchomości. W świetle powyższego uznać należy, iż objęcie przedmiotowego gruntu w posiadanie w związku z korzystaniem z urządzeń przesyłowych nastąpiło bez uzyskania tytułu prawnego, co świadczy o złej wierze posiadacza

(vide: wyrok Sądu Najwyższego z 25.11.2008r. II CSK 346/2008).

Konsekwencją ustalenia istnienia złej wiary poprzednika prawnego wnioskodawcy w chwili wejścia w posiadanie służebności odpowiadającej służebności przesyłu byłoby przyjęcie dłuższego okresu prowadzącego do zasiedzenia, to jest okresu 30-letniego.

Należy jednak zaznaczyć, że w świetle materiału dowodowego zaoferowanego przez uczestnika postępowania nie istnieje możliwość ustalenia daty, od której termin ten rozpocząłby swój bieg.

W tej sytuacji należało uznać, że uczestnik postępowania nie zgłosił skutecznie zarzutu zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu przez swojego poprzednika prawnego, a jego twierdzenia w tym zakresie okazały się gołosłowne i niepoparte zaoferowanym materiałem dowodowym.

Stosownie do treści art. 305 indeks 1 kc służebność przesyłu jest prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 [służące do

doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej], może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń.

Jeżeli przedsiębiorca odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna do korzystania z urządzeń, właściciel nieruchomości może żądać odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu (art. 305 indeks 2 kc).

Na tle zebranego materiału dowodowego nie budziło wątpliwości Sądu, że zachodzą przesłanki do uwzględnienia wniosku w tym zakresie, albowiem uczestnik postępowania do chwili obecnej odmawia zawarcia przedmiotowej umowy.

Sporną między wnioskodawcą i uczestnikiem postępowania pozostawała także kwestia wysokości wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu.

W świetle powyższego Sąd za zasadne uznał przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości na okoliczność ustalenia wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu na nieruchomości wnioskodawcy.

W ocenie Sądu wykonana na potrzeby niniejszej sprawy pisemna opinia, uzupełniona ustną wyczerpującą opinią biegłego sądowego rzeczoznawcy majątkowego A. D., została sporządzona rzetelnie i fachowo, a także w sposób szczegółowy i zupełny. W tej sytuacji Sąd przyjął za biegłą, że wysokość wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu na przedmiotowej nieruchomości położonej w S. winna wynieść 24.650 złotych.

Podkreślenia wymaga, że w kodeksie cywilnym brak jest kryteriów ustalania wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu. W tej sytuacji za fachowe i rzetelne uznano zastosowanie przez biegłą procedury wyceny wskazane w opinii – patrz: punkt I. 2.2 podstawy materialno-prawne –k. 4 opinii pisemnej. Dodatkowo wskazać należy, że zastosowana przez biegłą procedura wyceny została szczegółowo w opinii opisana i należyte wyjaśniona.

W ocenie Sądu biegła w przekonujący sposób uzasadniła dokonanie wyboru nieruchomości przyjętych do porównań, wskazując, że powierzchnia tych działek nie jest jedynym czynnikiem określającym ich podobieństwo. Działki te muszą posiadać szereg innych czynników spełniających tę zasadę jak: lokalizacja, atrakcyjność położenia, sąsiedztwo i otoczenie, kształt i wielkość działki, uzbrojenie i dostęp do drogi, charakter nieruchomości, społeczno-gospodarcze wykorzystanie. Na całkowitą aprobatę zasługują wyjaśnienia biegłej złożone na rozprawie w dniu 08 stycznia 2016 roku w zakresie kryteriów ustalenia wynagrodzenia z tytułu ustanowienia służebności przesyłu. Zastosowane w opinii współczynniki zostały wyznaczone zgodnie z literaturą przedmiotu oraz z dotychczas opracowaną metodologią wyceny i dodatkowo wyczerpująco uzasadnione w opinii ustnej. Co zaś się tyczy obszaru strefy ochronnej, biegła ustalając jego wielkość przyjęła szerokość strefy 80 m szerokości przy przyjęciu, że od osi linii elektroenergetycznej odległość bezpieczna wynosi po 40 m i jest ona zgodna z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Skoro całkowita długość linii energetycznej 400 kV na nieruchomości wnioskodawcy wynosi 80 metrów, to obszar ograniczony do użytkowania przez jej właściciela wynosi 6.400 metrów kwadratowych.

Przy wycenie biegły sądowy rzeczoznawca majątkowy A. D. uwzględniła współczynnik „k” na poziomie 0,65 dla powierzchni zajętej pod linią energetyczną wysokiego napięcia i dla słupa energetycznego. Współczynnik ten uwzględnia współkorzystanie z pasa gruntu przez właściciela nieruchomości i przez przedsiębiorstwo przesyłowe i może przybierać wartości od 0 do 1, przy uwzględnieniu rodzaju nieruchomości, rodzaju urządzenia infrastruktury technicznej, sposobu lokalizacji urządzenia na nieruchomości, szerokości pasa gruntu o ograniczonym sposobie użytkowania (stref ochronnych).

Nadto biegły sądowy uwzględnił współczynnik K na poziomie 0,60. Jest to z kolei współczynnik uwzględniający inne elementy wpływające na wartość szacowanego prawa.

Usytuowanie urządzeń elektroenergetycznych na działce wnioskodawcy powoduje, że ma on ograniczone możliwości wykorzystania tej działki na obszarze o łącznej powierzchni 6.400 m² i praktycznie uniemożliwia jemu jakiegokolwiek racjonalne zagospodarowanie powierzchni działki na tym obszarze.

Zdaniem Sądu ustne wyczerpujące i szczegółowe odniesienie się do wszystkich zgłoszonych zarzutów nie pozwala zarzucić biegłej niedbałości, czy też braku fachowości w sporządzeniu opinii.

W ocenie Sądu ustalona przez biegłą kwota wynagrodzenia jest adekwatna do stopnia ingerencji w treść prawa własności przysługującego wnioskodawcy. Zauważyć należy, że wybudowanie na przedmiotowej nieruchomości urządzeń elektroenergetycznych na trwale ograniczyło korzystanie przez każdorazowego właściciela tej nieruchomości z wyżej wskazanego obszaru gruntu. W związku z tym kwota jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu winna mieć dla wnioskodawcy rzeczywisty (a nie symboliczny) wymiar finansowy, który pozwoliłby zrekompensować wszelkie niedogodności związane z ustanowieniem tego prawa.

Z drugiej strony pamiętać należy, że korzyści finansowe, jakie przynosi uczestnikowi postępowania korzystanie z przedmiotowych urządzeń elektroenergetycznych rekompensują jemu koszty związane z ustanowieniem służebności przesyłu. Dodatkowo uczestnik postępowania winien był liczyć się z koniecznością poniesienia wydatków z tytułu ustanowienia służebności przesyłu na zajmowanych terenach.

Kierując się powyższymi względami Sąd uwzględnił wniosek w zakresie dotyczącym ustanowienia służebności przesyłu o treści uprawniającej uczestnika postępowania do eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych przebiegających przez przedmiotową nieruchomość, a także każdorazowego wejścia i wjazdu na nieruchomość w celu wykonania robót związanych z eksploatacją, konserwacją, wszelkimi naprawami i remontami oraz usuwaniem awarii przedmiotowej sieci, o czym postanowiono jak w punkcie 1 postanowienia.

Jednocześnie Sąd zasądził na rzecz wnioskodawcy kwotę 24.650 złotych tytułem jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu na nieruchomości położonej w S., o czym orzeczono w punkcie 2 postanowienia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 §2 kpc.